

NS Nyhetsbulletin

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1158

25.05.2025 (136)

Hitler i krig: Hva skjedde *egentlig*?

av A.V. Schaerffenberg

Del 5

Kapittel 4: Forspill til krig

Dere motsetter dere enhver form for fred. Dere vil ha evig gjentakelse av krig og fred."

Friedrich Nietzsche
Innledning, *Slik talte Zarathustra*

Da Det tredje riket ble født 30. januar 1933, var motstandere både i og utenfor Tyskland overbevist om at det snart ville kollapse. Misoppfatningen deres ble forsterket av den splittende Roehm-kuppet i juli året etter. Men i 1936 innså de endelig at nasjonalsosialismen var et fenomen som bare kunne fjernes ved hjelp av militær aggresjon utenfra, noe de var fast bestemt på å bruke under passende omstendigheter, med andre ord når opprustningen var fullført og massene av ikke-jøder i andre land var tilstrekkelig forberedt til å risikere livet som kanonføde.

Tyskerne hadde frivillig lagt ned våpnene etter første verdenskrig på oppfordring

fra USAs president Woodrow Wilson, som lovet at de allierte snart ville følge etter med sine egne nedrustningsprogrammer. I stedet beholdt Storbritannia og Frankrike ikke bare sine væpnede styrker, men fortsatte å utvikle dem, flere år før Føreren ble rikskansler. "Det tyske folk og den tyske regjeringen har absolutt ikke krevd noen våpen", erklærte han i en internasjonal radiosending 16. oktober 1933, "men like rettigheter. Hvis verden bestemmer seg for å avskaffe alle våpen helt ned til det siste maskingeværet, så er vi klare til å slutte oss til en slik konvensjon. Hvis verden bestemmer seg for å avskaffe *bestemte våpentyper*, så er vi rede til å avstå fra dem fra første stund. Men hvis verden bestemmer at bare visse nasjoner skal få bevæpne seg, mens andre ikke skal få det, er vi ikke villige til å la oss utestenge som et folk med fundamentalt færre rettigheter."

Gjennom hele 1930-tallet kom han med det ene forslaget etter det andre om gjensidig europeisk nedrustning, men ble utskjelt i alliert presse som "krigshisser". Allerede i 1934 demonstrerte han alvoret i sine endelige intensjoner ved å utnevne Joachim von Ribbentrop til spesialkommissær for nedrustning. Elleve år senere, i de siste dagene av den internasjonale konflikten han forsøkte å unngå, skrev Hitler i sitt testamente: "Jeg har gitt så mange tilbud om reduksjon og avskaffelse av rustninger, som ikke kan bortforklares i all evighet, at ansvaret for utbruddet av denne krigen ikke kan hvile på meg. Dessuten har jeg aldri ønsket at det etter den første forferdelige verdenskrigen skulle oppstå en ny krig mot England eller Amerika."

Hitler var klar over den internasjonale agitasjonen mot hans rettmessig valgte regime, og han handlet raskt for å etablere fredelige forbindelser med landets naboer. Det fascistiske Italia var allerede vennlig innstilt til det nye Tyskland av ideologiske grunner. Men Frankrike og England var gamle fiender. For å forsikre sistnevnte fikk han von Ribbentrop til å forhandle frem den anglo-tyske marineavtalen i London 18. juni 1935. Den reduserte antallet krigsskip fra Kriegsmarine permanent til 35 % av størrelsen på Royal Navys overflatekapasitet, og beviste dermed Det tredje rikets intensjon om aldri å utfordre den britiske sjømakten. Dette sjenerøse trekket ble imidlertid ikke gjengjeldt. Etter mer enn to år med gjensidige nedrustningsforhandlinger med britene, informerte de ham i klare ordelag om at England *ikke ville* overholde Versaillestraktaten, som de selv hadde undertegnet, ved å redusere sin militære produksjon, men at de faktisk ville fortsette å oppgradere og utvide sine væpnede styrker.

Med den uopphørlige jødiske krigshetsingen i Storbritannia og andre steder visste Hitler at han nå var nødt til å ruste opp Wehrmacht, hvis Tyskland skulle ha en sjanse mot koalisjonen av jødiske stater som bygget seg opp rundt ham. I et viktig forsøk på å vinne over Tysklands tradisjonelle fiende, ga han avkall på alle krav på omstridte territorier der store deler av hans landsmenn fortsatt bodde (som Alsace-

Lothringen), og gjorde en rekke diplomatiske forsøk på å nærme seg franskmennene. I 1935 tok han for eksempel imot en delegasjon av franske krigsblinde i Berlin, ledet av deputert Scapini, som også var blind", ifølge Leon DeGrelle. Og "han arrangerte en pilegrimsreise for tyske veteraner til Douamont for å fraternisere med sine tidligere franske motstandere".

Siden 1928, fem år før Hitler kom til makten, hadde tyske verft bygget et slagskip som kunne utfordre Dunquerque-klassen, den franske marinens største fartøystype, men Hitler beordret det demontert som en fredsgest. Politikerne i Paris svarte med å inngå en militær allianse med det kommunistiske Russland, rettet spesifikt mot Det tyske riket. Deres handlinger hadde ingenting med Hitlers diplomati å gjøre, men var utelukkende rettet mot å knuse Tyskland. Mange franskmenn var forferdet over regjeringens skandaløse oppførsel. "Fra nå av", utbrøt statsmannen Benoist-Mechin etter at den fransk-sovjetiske pakten ble ratifisert den 27. februar 1936, "befinner vi oss i en farlig nedoverbakke".

Selv britene mente at franskmennene hadde gått for langt. Deres utenriksminister, sir John Simon, ba sin ambassadør i Frankrike om å "i klare ordelag gjøre det kjent at England er foruroliget over å se Frankrike inngå en traktat som i siste instans kan føre til deltakelse i en krig mot Tyskland på betingelser som er uforenlige med paragraf to i Locarno-pakten". Paragrafen som Simon henviste til, slo fast at de som hadde undertegnet pakten, deriblant Frankrike, forpliktet seg til aldri å alliere seg med noen stat med det formål å omringe et annet land. Det franske folk hadde ingenting å vinne og alt å tape (noe de til slutt gjorde) ved å alliere seg med Stalin mot sine egne, vitale interesser. En slik selvmorderisk pakt med djevelen kunne bare tjene jødene, som i alle allierte og nøytrale land åpent agiterte for "hellig krig" mot Tyskland, uten hensyn til folkeretten eller de ofre ikke-jøder måtte gjennomgå for å gjøre verden trygg for jødene.

For å vise at han ikke lot seg skremme av slike gangstertaktikker, sendte Hitler 7. mars troppene sine for å gjenokkupere Rhinlandet. Bare navnet identifiserte det som tysk, ikke fransk. Som en del av byttet de var blitt lovet av krigsprofitørene som hadde forfattet Versaillestraktaten, hadde politikere i Paris, drevet av grådighet og evig hevn, revet Rhinlandet fra et etterkrigstidens Tyskland som var nedbrutt av nederlaget. De samme nyhetsmediene som hylte av raseri over Hitlers "invasjon" av Rhinlandet, skrev aldri et ord om "franskmennenes fordrivelse av tusener og atter tusener av familier fra sine hjem" (Brinkley, 9). For ytterligere å ydmyke de forsvarsløse innbyggerne i Rhinland hadde svarte kolonisoldater fra Sudan blitt brukt som okkupasjonstropper.

Dette avskyelige tiltaket opprørte folk over hele verden, og avslørte franskmennene som fullstendig drevet av tankeløst hat. I en uttalelse fra British Broadcasting Corporation fordømte den berømte dramatikeren George Bernard Shaw den frans-

ke overtakelsen av Rhinlandet med væpnede negre som "ikke å spille den vestlige sivilisasjons spill". Hitlers "re-militarisering" av Ruhrområdet reverserte denne skammelige situasjonen, og sendte et klart budskap til de franske politikerne: Hvis de provoserte frem en konfrontasjon, ville de bli de første til å føle konsekvensene. De trakk seg tilbake, men verden var på vei inn i en "farlig nedoverbakke" mot krig.

Det kan ikke understrekes sterkt nok at Føreren bestemte seg for tysk opprustning på denne tiden bare på grunn av de uopphørlige franske truslene og den standhaftige uviljen til å søke fredelige løsninger på internasjonale problemer. Mens han søkte å komme overens med alle ariske folk på grunn av deres blods- og kulturfellesskap, tenkte de allierte politikerne bare på å tilintetgjøre enhver rest av nasjonalsosialismen på oppdrag fra sine jødiske lønnsherrer, som allerede hadde erklært krig mot det tyske folk. Det samme slagskipet som Hitler tidligere hadde beordret demontert som et tegn på godvilje overfor Frankrike, beordret han nå gjenoppbygd. Noen år senere skulle de allierte få betale dyrt for at de nektet å ta imot hans olivengren, da den mektige slagkrysseren *Scharnhorst* ble deres svøpe og ydmykelse til sjøs.

Mens de franske politiske marionettene til den internasjonale jødedommen lekte med ilden, stjal en marxistisk koalisjon i Spania landets nasjonale valg gjennom terror og korrupsjon. Selv om flertallet av spanjolene stemte annerledes, hadde kommunistene og anarkistene den *chutzpa* å kalle sin nye allianse for "folkefronten". Regjeringen i Madrid var i ferd med å bli kapret av denne bolsjeviske kabalen, da det brøt ut et ekte folkelig opprør mot den. Sommeren 1936 var Spania i borgerkrigens vold. Den patriotiske motstanden ble ledet av Jose Antonio de Rivera, grunnleggeren av Falangistbevegelsen, den spanske versjonen av fascismen. Hans henrettelse av en kommunistisk kengurudomstol utløste nasjonal motstand.

Den 26. juli utnyttet de årvåkne sovjeterne Spanias interne uro, som de så som en mulighet til å etablere det fotfestet de lenge hadde drømt om i Vest-Europa. Stalin sendte "militære rådgivere" og materiell til de marxistiske republikanerne. Snart strømmet ikke bare økonomisk støtte, men også våpen - inkludert det røde flyvåpenets nyeste jagerfly og bombefly - inn i Spania fra Sovjetunionen. For å motvirke denne tilstrømningen av menn og våpen måtte nasjonalistene overføre hæren sin fra Marokko til de iberiske slagmarkene med en gang, men de manglet midlene til å gjøre det.

En desperat Francisco Franco, som representerte sitt lands patriotiske interesser, appellerte til Mussolini og Hitler om hjelp. "Kunne vi fascister la dette ropet stå ubesvart", spurte Duce fem år senere, "og forbli likegyldige overfor de såkalte 'folkefrontenes' blodige forbrytelser? Kunne vi nekte å gi vår hjelp til den

frelsesbevegelsen som i Antonio Primo de Rivera hadde funnet sin skaper, asket og martyr? Nei. Vår første skvadron med krigsfly dro av gårde den 27. juli 1936, og samme dag hadde vi våre første døde."

Føreren beordret på sin side en flåte med transportfly til Nord-Afrika, hvorfra de fraktet den nasjonalistiske hæren til Spania akkurat i tide til å forhindre de rødes overtakelse av Iberia. Adolf Hitler planla og iverksatte dermed historiens første militære luftbro. Den reddet ikke bare Spania, men etter hvert hele Europa fra å bli redusert til en forlengelse av Sovjetunionen. Som Føreren senere bemerket: "Franco burde bygge et monument over Ju-52". Junkers Ju-52, som av mannskapene ble kalt *Tante Ju*, eller "tante Ju", var det flyet som fløy inn nasjonalisttroppene fra Marokko.

I løpet av de neste tre årene truet den spanske borgerkrigen med å utvikle seg til en verdensomspennende storbrann, etter hvert som Stalin trappet opp støtten til republikanerne. De fikk selskap av utenlandske kommunistiske frivillige, ofte med sine lands skjulte velsignelse og hjelp. Under dårlig skjult beskyttelse av Frankrikes jødiske premierminister, Leon Blum, gled de uhindret over den spanske grensen. Andre kom helt fra USA, der medlemmer av noe som ble kalt "Abraham Lincoln-brigaden" (en personifisering av jødisk kommunisme om noen) fikk fri adgang til den spanske borgerkrigen, til tross for Roosevelts "offisielle" offentlige politikk om ikke-intervensjon.

Men nasjonalistene tiltrakk seg også sine egne frivillige, fra irske blåskjortefascister og italienske svartskjorter til polske piloter og russiske utvandrere. Blant disse var flygerne fra den tyske *Condor-legionen*, som spilte en avgjørende rolle for krigens utfall ved å vinne luftherredømme for nasjonalistene. Deres episke saga var *Flowering Rifle* av Roy Campbell, et av de store navnene i engelsk poesi i det 20. århundre, og en av Francos britiske frivillige.

Den 27. april 1937 var aviser over hele verden fylt av raseri over et luftangrep på den ubeskyttede baskiske byen Guernica. Grusomme fotografier av 6000 døde kvinner og barn dukket opp, ledsaget av overskrifter som beskyldte "nazistenes mordere" for å ha forårsaket denne forferdelige tragedien. Mens journalister i Frankrike, England, Russland og USA gjorde alt de kunne for å hetse den offentlige opinionen mot tyskerne, var *Condor-legionens* piloter forundret, for de hadde aldri bombet Guernica. Deres mål var begrenset til republikanske bastioner rundt den nærliggende byen Bilbao. Selv om Guernicas sivile døde var reelle nok, var de i virkeligheten blitt slaktet ned av kommunistiske hit-squads, som forvandlet sine egne grusomheter til antifascistisk propaganda. De ble selvfølgelig hjulpet og støttet av en stort sett velvillig verdenspresse, hvis lesere ikke fikk anledning til å lære om motstridende bevis fra verken tyskerne eller Det internasjonale Røde Kors. Kommunistenes og nyhetsmedienes medvirkning til å fordreie sannheten

mot nasjonalsosialistene hadde vært vanlig nok fra det øyeblikket Adolf Hitler utviklet sin ideologi i 1920. Men med Guernica nådde bedraget et omfang uten sidestykke, som skulle komme til å bli gjentatt og utvidet gjennom hele andre verdenskrig, helt frem til i dag. Den store sannheten om den spanske borgerkrigen var at den ble vunnet av patriotiske elementer fra hele Europa i en ny samarbeidsånd som overskred de gamle, smålige, sjåvinistiske splittelsene.

Denne sannheten ble dramatisert i april 1939, da en gigantisk demonstrasjon ble iscenesatt gjennom Madrids gater av general Francos seirende styrker. Spanske falangister og italienske fascister paraderte sammen med tyske Condor-legionærer og frivillige som representerte mange andre europeiske nasjonaliteter. De hadde vist at rasens verste fiender kunne beseires ved å stå sammen som ariske krigere - et bevis de skulle vise igjen i løpet av få år.

Etter å ha mislyktes i å knuse fascismen og nasjonalsosialismen i Spania, så de skuffede jødene og deres lakeier seg om etter andre muligheter til å gjenoppta sin "hellige krig". De fant to i Sentral- og Øst-Europa.

NSDAP/AO er verdens største organisasjon.
Nasjonalsosialistisk propagandaleverandør!
 Trykte og nettbaserte tidsskrifter på mange språk
 Hundrevis av bøker på mange språk
 Hundrevis av nettsteder på mange språk

NSDAP/AO nsdapao.info